

מועד, הוויג שלהם מזמן לזמן.
ולכן קרא לו אהל מועד מה שלא
היה קדם.

השלמה מההשמטות (בין סימן מד -
מה) יש כאן כמה שורות

רבי שמעון היה יושב לילה אחד
ועוסק בתורה, והיו יושבים לפניו
רבי יהודה ורבי יצחק ורבי יוסי.

אמר רבי יהודה, הרי פתוב (שמות
א) ויתנצלו בני ישראל את עדים
מהר חורב, ואמרנו שגרמו מות
עליהם מאותו זמן ומעלה, ושולט
בהם אותו נחש רע שהסירו אותו
מהם בתחלה. נניח ישראל, אבל
הושע שלא חטא, בטל [ויחבול]
ממנו אותו כלי זין עליון שקבל
עמם בהר סיני או לא?.

אם תאמר שלא בטל ממנו, אם
כך, למה מת פשאר בני אדם? אם
תאמר שהוסר ממנו - למה? והרי
לא חטא, שהרי הוא היה עם משה
בשעה שחטאו ישראל? ואם
תאמר שלא קבל אותה עטרה
בהר סיני כמו שקבלו ישראל -
למה?.

פתח ואמר, (תהלים) פי צדיק ה'
צדקות אהב ישר יחזו פנימו.
בפסוק זה אמרו החברים מה
שאמרו. אבל פי צדיק ה', צדיק
הוא ושמו צדיק, ולכן צדקות
אהב. ישר - הוא ישר, כמו
שנאמר צדיק וישר. ועל זה יחזו
פנימו, כל בני העולם, ויתקנו
דרכיהם ללכת בדרך ישרה פראוי.
בא ראה, פשדן הקדוש ברוך הוא
את העולם, אינו דן אותו אלא לפי
רב בני האדם.

ובא וראה, כשחטא אדם בעין
שאכל ממנו, גרם לאותו עין
ששורה בו המות לכל העולם,
וגרם פגם להפריד אשה מבעלה,
ועמד חטא הפגם הזה בלבנה עד

אתפגים. בקדמיתא חברותא וזווגא דסיהרא
בשמשא דלא יעדון. השתא אוהל מועד
זווגא דלהון מזמן לזמן. ובגיני כך וקרא לו
אהל מועד מה דלא היה קודם.

השלמה מההשמטות (בין סימן מד - מה כולו. מראה מקומות המצאה
בסוף הספר)

רבי שמעון היה יתיב ליליא חד ולעי
באורייתא. והווי יתבי קמיה רבי יהודה
ורבי יצחק ורבי יוסי. אמר רבי יהודה הא
כתיב, (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים
מהר חורב, וקאמרינן דגרמו מותא עלייהו
מההוא זמנא ולעילא, ושליט בהו ההוא
חויא בישא דאעדו ליה מנייהו בקדמיתא.
ישראל תינח. הושע דלא חטא, אעדי (ד"א
אתעדי) מניה ההוא זיינא עלאה דקביל עמהון
בטורא דסיני או לא. (דף נג ע"א).

אי תימא דלא אעדי (ד"א אתעדי) מניה, אי הכי
אמאי מית פשאר בני נשא. אי תימא
דאתעדי מניה, אמאי. והא לא חטא. דהא
איהו עם משה היה בשעתא דחבו ישראל.
ואי תימא (ד"א ל"ג דהא) דלא קביל ההוא עטרא
בטורא דסיני כמה דקבילו ישראל, אמאי.

פתח ואמר, (תהלים יא) פי צדיק יי צדקות אהב
ישר יחזו פנימו. האי קרא אמרו ביה
חבריאי מאי דקאמרו. אבל פי צדיק יי,
צדיק הוא ושמיה צדיק, ובגיני כך צדקות
אהב. ישר, איהו ישר. כמה דאת אמר צדיק
וישר. ועל דא יחזו פנימו כל בני עלמא
ויתקנו ארתייהו למיהו בארע מישר פדקא
יאות. תא חזי, פד דאין קדשא ברוך הוא
עלמא לא דן ליה אלא לפום רובן דבני
נשא.

והא חזי, פד חב אדם באילנא דאכל מניה, גרם ליהוא אילנא דשרי